

[Poul Møller.]

man, men tror man, at kreditforholdene lempes, bare man indfører nye afgifter? Vi tror det ikke, de vise mænd tror det heller ikke.

Ser vi på overskuddene på statens drifts- og anlægsbudgetter, så vil de fra 1. april 1963 til 1. april 1966, hvis regeringens budget bliver således, som det er vedtaget, men uden nye ekstraafgifter, andrage 3.400 mill. kr. Alligevel har vi rekordrente, alligevel har vi prisstigninger, og alligevel har vi underskud i vore valutaforhold. Hvordan tør man så stadig tro, at blot man forhøjer tallet noget mere, med 300 eller 400 mill. kr., så har vi balance? Hvad er i øvrigt regeringens politik på disse områder? For at få besvaret det spørgsmål går man forgæves til åbnings-talen.

Men andre ministre udtaler sig, og af handlingernes brudstykker fremgår et mønster, men desværre et mønster, der ligner nonfigurative malerier, hvor indbyrdes disharmonier råber til himlen. Man ville ikke have kreditstramning, men det fik man; og derefter ville man ikke lempe på kreditstramningen, før man havde fået nye skatter, men nu optager man nye lån, der angiveligt skal anvendes til at lempe kreditstramningen i hvert fald for kommunerne. Er det logik? Man ville have en lavere rente, men man belaster selv obligationsmarkedet. Samtidig med at man taler om at nå frem til en lempe på kreditstramning, vil man skærpe erhvervslivets afskrivningsregler, hvilket, så vidt jeg kan se, vil medføre skærpede betingelser for de private investeringer. Men det er måske det, man vil: lette for de offentlige investeringer og skærpe for de private. Tror man, man kan samle flertal herfor? Jeg advarer regeringen herimod. Man beklager, at kreditstramningen særlig rammer de nye virksomheder, men man overser åbenbart, at afskrivningsreglerne, som man vil skærpe, netop gavner de nye virksomheder. Den fulde beskæftigelse har efter mit køn langt fra overflødiggjort afskrivningsreglerne.

Inden jeg går videre, vil jeg gerne spørge, ikke den højtærede finansminister, men den højtærede handelsminister, ministeren for handel, industri, håndværk og søfart, om man anser det for betimeligt at skærpe afskrivningsreglerne for det producerende by-

erhvervsliv. Og jeg kunne rette det samme spørgsmål til landsbrugsministeren, men det vil nok ikke blive modtaget, men måske vil landbrugsministeren besvare det for mig. Hvad siger erhvervenes ministre? Man beklager dette med afskrivningsreglerne.

Jeg tror, den fulde beskæftigelse langt fra har overflødiggjort afskrivningsreglerne — det er jo argumentet. Den tekniske udvikling har tværtimod gjort dem aldeles nødvendige, for der er i dag et sådant krav om at følge med i udviklingen, hvis man vil konkurrere, at hurtigere og hurtigere investeringer bliver en nødvendighed. Det er ikke blot et spørgsmål om at skabe arbejdspladser, men også et om at beholde dem, og en forældet teknik vil i løbet af få år være døden for den fulde beskæftigelse eller i hvert fald ødelægge mulighederne for nye indkomststigninger, for jo dyrere arbejdskraften bliver, jo mere må der investeres i at spare arbejdskraft.

Jeg forstår ikke, at statsministeren slet ikke udtalte sig om de nye udenlandske lån i sin åbningstale. Disse er i hvert fald ikke udtryk for, at regeringen vil fastholde en stram økonomisk kurs, og jeg forstår ikke, at man benytter hypotekbanken til at omgå grundlovens § 43, hvorefter det er folketings, som godkender optagelse af statslån, selv om disse skal videreudlånes til kommunerne. Jeg synes, det røber en forfærdelig mangel på forståelse for sammenhængen i den økonomiske politik.

Den 5. oktober appellerede man højtideligt til samarbejdsvilje. Den 11. oktober handler man ganske ensidigt i spørgsmål, som har den største betydning for løsning af de økonomiske problemer. Jeg har set, at den højtærede finansminister har udtalt, at han har en uudnyttet hjemmel, men for det første blev den givet til at styrke valutabeholdningerne og ikke til at videreudlåne pengene. Og for det andet kan man da ikke benytte en sådan hjemmel i en helt anden økonomisk situation, i hvert fald ikke hvis man vil samarbejde med folketingsget om en økonomisk politik. Eksemplet er en bekræftelse på det, vi altid har sagt om denne regering: den vil samarbejde, hvor det er nødvendigt, for at den kan leve, og den bryder sig ikke en døjt om samarbejde, når den kan leve uden.

På samme måde med udgiftspolitikken. Regeringen erklærer, at den vil samarbejde,